

ОЛЕКСАНДР ЯРМАК – учень 11 класу Полтавської спеціалізованої школи-інтернату № 2 імені Н. К. Крупської, автор прозових і поетичних творів українською та російською мовами. Народився 1995 р. у Полтаві. 2013 р. здобув 3-тє місце в обласному конкурсі-захисті науково-дослідницьких робіт Малої академії наук України в секції «Літературна творчість».

Про себе молодий митець говорить так: «Час і свідомість навчили мене будувати кораблі, й зараз я у самотійному плаванні. Я вже пишу доволі давно, але саме поезію, мабуть, почав творити відносно нещодавно. Я намагаюсь бути максимально чесним із собою, адже проникаю в найпотаємніші глибини свого мозку та душі й звідти дістаю ідеї, що закладаю в папір, наче у флешку... Поки що моя особистість формується, я знаходжусь у творчому пошуку. З часом до мене приходить розуміння того, що кількість пережитого перетворилася на якість – життєвий досвід. Я не уявляю свого життя без літературної творчості! І дуже сподіваюсь, що моє майбутнє буде міцною ниткою пов'язане саме з літературою!»

БОРОТЬБА ЗА ЖИТТЯ!

З-під товщі бетонного Алькатрасу,
Зірвавши пута, виживши після тортур,
Пробився пагін крізь звичайну київську трасу,
Щоб тягнути руки в небесну лазур!

Репресії з боку металевих потвор,
Страх перед тим, що ти станеш попелом,
Духовний та матеріальний голодомор
І нещадні дощі, котрі небо лило зопалу!

Та невпинно й хоробро боровся він за життя
У жорстокому, несправедливому світі...
Можливо, потрібно було списати цей пагін
у небуття –

Та він вирішив жити!

Нехай далі чекають буревії та мряка,
Наступає на п'яти всюдисущий бур'ян...
Кожен дурень відчує різницю
між червою і птахом!

Ти впадеш на коліна?
 Ти будеш боротися сам?!

Розтратить кайдани суспільства –
 тяжка і невдячна справа.
 І розкрити у темряві очі теж.
 Та якщо ти вартий назватись Людиною, –
 ти не маєш права
 Занедбати до істини стежку!

СКУШТУЙ ЖИТТЯ НА СМАК!

Час біжить марафон наввипередки із життям –
 Плитка шоколаду вже тане в твоїй кишені!
 Час все одно переможе і віднесе в небуття
 Твою особистість, затиснута жадібно в жмені!

Але допоки триває забіг шалений –
 Ти можеш дістати з кишені
 Отой солодкий шматочок
 Чорного шоколаду, підтанулого...

Він твій сповна!
 Насолодись!
 Нехай мозок нестямиться!
 Від задоволення
 Нехай час побуде хоч трохи
 у поневоленні!

Бо володарка життя – твоя свідомість.
 І затримати хвилини – це пусте.
 Не прогав своє життя – натомість
 До своєї плитки ти отримаєш лате!

ПОЛЕ ЗОРУ

Під ногами багно, а над головою небо.
 Засліплений ілюзією і брехнею
 Навряд чи зуміє побачити істину,
 Адаже душевний радар закинута і пригнічено!

30 градусів – весь радіус дії:
 Поверховість, страх, безнадія...
 Обмеженість свідомості пише в рядочку end –
 Корабель розбитий перед входом у бухту
 вщент!

Відбудувати? Ти впевнений, що це можливо?
 Поле зору розширити – бачити...
 Під ногами багно, а над головою злива!
 180°? Хм, думаю, це можна пробачити!

Мінливість, відбудова, «ні» поневоленню!
 Свідомість розбила на друзки клітку. Злетіла...
 В душі дефрагментація, форматування.
 Оновлення
 Внутрішнього світу і тіла!

360 градусів – радіус поля зору:
 Під ногами багно, а над головою – небо,

Збоку – друзі та вороги, минуле прозоре,
 А попереду – жити потреба!

МІЙ ШЛЯХ

У широких ланах, омитих росами, я шукаю
 стежку.
 Густий туман катує очі долонями.
 Але промінь ранкового сонця тицяє обережно
 На роздоріжжя. Кров згущається біла
 скронею...

Глибокий подих допомагає зібратись з
 думками.

Навіщо ж розбіглися ви в моїй голові?
 Амбіції щезли, а досвід приходить з роками.
 Я не хочу обрати шлях, що веде до труни!

Час біжить! І туман стає лише маревом –
 Незначним міражем у пустелі свідомості.
 Серед барханів у мозку запалає зарево,
 Що віднесе мене з невідомості.

Я вже знаю, куди мені прямувати.
 Слід малий на пісках став-бо значно більшим!
 Моє серце знову починає палати.
 І я чую заклик: «Борись!»... Тиша...

МОЯ ВАВИЛОНСЬКА ВЕЖА

Я ішов до Раю небесними східцями.
 Крок... Руки сплелись – сонця й мої.
 Йду повільно... Від землі відриваюся птицею,
 Здіймаюсь над горизонтом ранкової мли...

Цілую небо. Ціную життя. Хвилююся... Рух...
 Хмари тримаю в долонях вологі.
 Відімкнувся мозок, а серце рушає на звук
 У далеку небесну дорогу.

Я дійшов! Простягаю руки до брами –
 На меті – дійти до кінця!
 Зупинився. Побачив тебе під ногами
 І стрибнув у безодню – геть від Раю творця.

Великий вибух! Ворушитись не можу. Каліка!
 Під атмосферним тиском відірвало крила.
 Кістки збираю з пороху. Натопн на вухо базіка:
 «Ха, дурний, проміняв шило на мило!»

Я тремчу! Намагаюсь звестися на ноги.
 Суглоби розтроснені – зовсім не дієздатні!
 Не злечу – рани спини загоїлись трохи –
 Моє тіло мені непідвладне...

Відмовляюсь від Раю на користь путів землі!
 Підійшов, простягнув гарячу долоню.
 Я тримаю її, дивлячись в очі твої,
 Краще буду в твоєму полоні...